

lige Lovgivningsmagt med Hensyn til den nærmere Udformning af, hvor langt Ministrenes Ansvar rækker. Man vilde ikke kunne skrive nogen Ministeransvarlighedslov, der gik længere end til at sige, at for Overtrædelse af den og den Paragraf fastsættes den og den Straf, uden at man med det samme kom ind paa at udtrykke en Opfattelse af, hvad Grundlovens Bestemmelser skulle betyde. Og, som jeg fremhævede i Gaar, alle de Bestemmelser i dette Lovforslags §§ 1—6, der sige, hvilke Ministre der er ansvarlige for den ene eller anden Ministerhandling, ere jo et Supplement til en nærmere Fortolkning af Grundlovens almindelige Regel om Ministeransvarlighed.

Nu er det ikke min Mening, at der er en fuldstændig Parallel mellem det, der staar i §§ 1—6, og det, der staar i § 8. Det, der staar i § 8, vilde man formodentlig ikke finde Anledning til at udtale, dersom der ikke var sket noget andet i Forvejen. Dersom der ikke her i Landet var foretaget saadanne Handlinger, som grovelig krænkede det, der har været den almindelige konstitutionelle Opfattelse af, hvad der var Grundlovens Mening, da vilde der ikke have været nogen særlig Anledning til, naar man skulde skrive en Ministeransvarlighedslov, at give Vejledning om, hvad der er Lovgivningsmagtens Opfattelse paa dette Omraade, thi det kunde da betragtes som noget ganske selvfølgeligt. Men nu er der jo sket noget, dette nemlig, at Grundlovens § 25 er bleven fortolket paa en Maade, der efter Folketingets Opfattelse strider mod almindelige konstitutionelle Grundsætninger og er ganske og fuldstændig urigtig. Hvis man, efter at dette er sket, vilde gaa til en Ministeransvarlighedslov og deri vilde gaa uden om alle disse Punkter, hvor, efter vor Opfattelse, grov Krænkelse af Grundloven er sket, og tie stille med det, da vilde der heri ligge noget, der kunde opfattes som en stiltiende Anerkendelse af, at der her virkelig er tvivlsomme og omtvistelige Punkter. En saadan Ministeransvarlighedslov bør det danske Folketing aldrig vedtage. Nej, vi skulle ganske rolig vedtage en Ministeransvarlighedslov, der udtrykker vor Opfattelse af Grundlovsbestemmelsen. Den skulle vi sende op til Landstinget, og saa længe der ikke findes et Flertal i Landstinget, der slutter sig til den samme Grundlovsopfattelse, skulle vi ikke enes med dem om nogen Ministeransvarlighedslov.

Vi have her udtrykt vor Opfattelse af

Grundloven paa et enkelt Sted i § 8 og udtrykt den paa en saa afdæmpet Maade, at det ærede Medlem af Højre, der er Medlem af Udvalget, siger, at i Realiteten har han ikke noget herimod. Nuvel, hvis det høje Landsting heller ikke har noget reelt at indvende derimod, maa det ogsaa kunne gaa til at stemme derfor; thi de formelle Grunde, der anføres, hero paa en Misforstaaelse. Vi anerkende jo, at naar Sagen kommer for Domstolene, ere de ikke bundne ved, hvad der udtales som Lovgivningsmagtens Opfattelse, det er ingen autentisk Fortolkning. Der er visse Omraader, hvor man i Teorien antager, at den Fortolkning, Lovgivningsmagten giver af en Grundlovsbestemmelse, er bindende for Domstolene. Saaledes plejer man at sige det om Fortolkningen af Ekspropriationsbestemmelsen i Grundlovens § 82. Naar det der hedder, at ingen kan tilpligtes at afstaa sin Ejendom, uden hvor Almenvellet kræver det, er det Lovgivningsmagten, der fastsætter og endelig afgør Spørgsmaalet, om Almenvellet i visse Tilfælde udkræver Ekspropriation. Anderledes derimod for saa vidt angaar Bestemmelsen om, at det skal ske mod fuld Erstatning. Lovgivningsmagten fastsætter i det enkelte Tilfælde, hvad der er fuld Erstatning, men hvis Domstolene mene, at der ikke er givet fuld Erstatning, have de Lov til at tilside sætte Loven. Nu kunde man jo sige: Men hvad ville I saa opnaa ved saadanne Lovbestemmelser, om hvilke I udtale, at dersom Domstolene finde, at de ere urigtige, kunne de tilside sætte dem. Vi ville derved forebygge, at der i det, at en Ministeransvarlighedslov fremkommer uden en saadan Udtalelse, skulde kunne ses en stiltiende Anerkendelse af det Fortilfælde, der er sket, efter vor Mening mod Grundloven, men uden at der har fundet Paatale eller Straf Sted. Hellere ingen Ministeransvarlighedslov end en Ministeransvarlighedslov, om hvilken Provisorismens Tilhængere kunne sige: Vi kunne lige saa godt begaa Provisorier efter den som før. Nej, en saadan Ministeransvarlighedslov er ikke blot betydningsløs, men endog værre end ingen. Men for øvrigt har jeg rigtignok ogsaa den Overbevisning, at naar den Dag er kommen, da den samlede Lovgivningsmagt i en Lov giver Udtryk for sin Opfattelse af Grundloven i Overensstemmelse med almindelige konstitutionelle Grundsætninger, saaledes at de Misbrug, der ere skete tidligere, ere udelukkede ved Loven, vil der ikke findes nogen Domstol i dette Land og allermindst en Domstol, hvoraf en Del